

LA PINA FA NOUS AMICS

Era un matí de primavera. El sol feia poca estona que havia tret el nas per damunt del mar i començava a escalfar l'aire, l'aigua, la terra, les plantes, els animals....

Tot just la boirina es començava a alçar i corria per damunt de l'aigua empesa per un lleuger ventet de tramuntana, que escampava la flaire de totes les floretes que guarnien de colors les dunes.

Dalt del pi, amb una pinya agafada entre les potetes del davant, la Pina va arronsar el nas. La

cosa no pintava bé. Ara era com una lleugera brisa, però... Va deixar la pinya a l'enforcadura de dues branques i va córrer àgilment cap a l'arbre del costat que era més alt. Va fer un cop d'ull cap al nord. Ja s'ho esperava! L'Albera duia mantellina! El Puig Neulós feia honor al seu nom. La "botifarra" tapava tot el cim. Tal com li havia ensenyat la mare, allò volia dir que aquell ventet suau que en prou feina empenyia la boirina, aviat faria bellugar de mala manera els pins i la podia fer caure a terra. Imagina't si arribava a ser forta la tramuntana, que era capaç de fer jaure els troncs d'aquells pins gegants!

D'una llambregada va tornar fins l'enforcadura on havia deixat la seva pinya i va continuar esmorzant, ara amb una mica de pressa per poder acabar aviat i resguardar-se de la tramuntana.

El vent va començar a bufar amb més i més força. Els pins van començar el seu ball embogit, omplint l'espai de cruiximents i espetecs. La Pina, abraçada a una branca, ja no es podia aguantar dalt la capçada i, agafant-se ben fort va anar baixant fins que va trobar un clot a la sorra, arrecerat del vent.

- Uf! ha anat de poc, aquesta vegada! –va pensar mentre s'arrupia dins del forat.

Els xiulets del vent eren cada vegada més forts i la sorra que aixecava queia al damunt de la pobra Pina que tremolava de por.

Les hores varen anar passant. Va arribar la nit. La son va poder més que la por i la Pina es va adormir.

La tramuntana va continuar bufant i la sorra va anar colgant a poc a poc el petit cos i la llarga cua peluda.

De cop, la Pina es va despertar. Encara era fosc i sentia un pes a sobre. Li costava respirar. Li costava molt. No sentia la fressa del vent; hauria parat? Però tampoc sentia la fressa de les onades, ni la frescor de la nit... I aquella fosc, i aquell pes! Cada vagada li costava més respirar. Va intentar moure's... no podia! Llavors ho va comprendre: la sorra, arrossegada pel vent, l'havia colgada. Estava enterrada. Si no s'afanyava a sortir del forat, es moriria ofegada!

Fent tota la força que podia va començar a moure les potetes i a gratar la sorra. Li va semblar una eternitat però, a la fi, va treure el cap a fora.

- Ai! –va cridar esglaiada.

Era de dia. El vent havia encalmat. Davant dels seus ulls, a dos dits de la seva cara, un bec negre, i darrera d'ell una cara blanca amb una ratlla negra que solcava els dos ulls que se la miraven encuriósits.

- M'has espantat! –li va dir la Pina- Qui ets tu?

- I tu, qui ets? Quan s'és vist un esquirol que surti de sota terra.

- Sóc la Pina. Estava dormint i la sorra m'ha colgat. Sort que estava en un forat i encara m'ha quedat aire per respirar! I tu?

- Sóc en Piu.

- I què hi fa per aquí un corriol camanegre?

- Estem buscant un bon lloc per a fer el niu, però aquesta tramuntanada m'ha separat de la Piua, la meva parella, i m'he vingut a arrecerar aquí. Venim del sud, i allà les platges tenen una sorra amb el gra massa gruixut. Ja fa uns dies que hem arribat i ens hem corregut totes aquestes platges. Hi hem començat tres nius diferents, però tard o d'hora algun d'aquests que caminen sobre dues potes i que ho empastifen tot ens els han destrossat.

- Sí noi –li va contestar la Pina- són una veritable plaga. Jo sempre he d'estar a dalt dels arbres si no vull rebre, i quan baixo, ho faig en els llocs on les mates són més espesses perquè no em puguin veure. Vés a saber què em podrien arribar a fer! I vosaltres, no podríeu fer el niu entre les mates? Allà no hi entren, normalment.

- Però és que ens agrada fer-lo al mig de la platja, davant del mar! I no hi ha dret que per culpa d'aquesta colla ens hàgim d'amagar entre les mates i que els nostres fills no puguin veure el sol ni aspirar l'aire del mar!

- Conec un corb marí que fa temps que corre per aquests verals. Pot ser ell us podria ajudar!

- Que bé! El podries trobar? Mentrestant, ara que la tramuntana ha parat, jo buscaria la Piua. Ens tornarem a trobar aquí. Què et sembla?

- Molt bé.

I així ho varen fer. La Pina va pujar dalt del pi més alt i va esperar que passés el seu amic.

- Xaf! –el va cridar així que el va veure.

El corb marí s'hi va acostar de seguit.

- Em sembla que tinc la solució –va dir quan Pina li va haver explicat la història. Prop d'aquí, hi ha la platja que en diuen de can Comas on no hi poden passar aquesta colla de destralers. Està tancada. Tots els corriols l'aprofiten per a fer-hi els nius. Els teus amics estaran ben acompanyats.

- Doncs apa, vine, afanya't!

Tots dos varen anar fins on havien quedat amb en Piu. Quan hi varen arribar ja els varen trobar tots dos allà. En Xaf els va explicar allò de la platja tancada. En Piu i la Piu a varen començar a ballar abraçats de tan contents com es varen posar, i aviat s'hi varen afegir la Pina i en Xaf.

- Ens hi pots acompanyar, si us plau? –va arribar a dir per fi la Piu.

- Anem –va respondre en Xaf.

Es varen acomiadar molt contents i se'n varen anar.

La Pina els va veure marxar des del cim del pi més alt. Se'ls va contemplar fins que es varen perdre a l'horitzó, cap al nord, cap a tramuntana.

- Que us vagi molt bé –va dir fluixet mentre arreplegava una pinya.

La va agafar entre les potetes i la va començar a rosegar.

Se'ls veia tan feliços!

Potser era hora de buscar xicot!

I va continuar rosegant la seva pinya amb la mirada perduda mar enllà de cap Norfeu.

Text: Gerard Carrión Masgrau
Imatges importades d'internet